

[Bauusgaard.]

for man fortsætter med sine usaglige, og jeg må sige til tider også usmagelige angreb på det radikale venstre. Man fristes til at stille det spørgsmål til venstres folk ude over landet: hvor længe agter man at lade det ærede medlem hr. Erik Eriksen føre denne linje, skal det fortsætte lige til næste valg? Vil man slet ikke drage lære af det ærede medlem hr. Erik Eriksens fuldkomne fejlurdering?

At valgets resultat gav anledning til overvejelser om, hvorvidt det radikale venstre skulle fortsætte regeringssamarbejdet eller ikke, er vel naturligt. At disse overvejelser gik helt ind i den radikale folketingsgruppe, finder jeg lige så naturligt, og jeg finder ingen anledning til at skjule, at ikke alle i den radikale folketingsgruppe kom til samme resultat af deres overvejelser, men egentlig burde det vel kunne modtages som noget helt selvfølgeligt. I stedet skal vi altså se alle de billigste midler fra før valget bragt i anvendelse igen. Nu nærer jeg dog en vis tiltro til, at adskillige læsere af såvel Berlingske Tidende som venstres aviser ud over landet vil vende sig imod den nedværdigende form for agitation, man fører i øjeblikket. For de to partier vil en fortsættelse blive en ny belæring. Man kan måske ødelægge, men man kan i hvert fald ikke opbygge ad den vej.

Jeg har nævnt, at ikke hele den radikale gruppe kom til samme resultat af deres overvejelser. Derimod var der enighed om, at hvilken vej man end valgte, så var målet det samme, at føre radikal politik stærkest muligt frem, og derfor ville alle gøre samme indsats for at løse opgaverne, uanset hvilken vej man valgte. Denne indstilling forekommer mig helt naturlig, eftersom vælgernes klare afgørelse var en opfordring til at fortsætte den hidtil førte politik. I stemmer var der klart flertal for dette, også selv om man giver oppositionen den indrømmelse at tælle dens stemmer under ét lige fra folkesocialister til de uafhængige. For de to oppositionspartier, venstre og de konservative, må valgets tale være helt klar. For regeringens økonomiske politik stemte 270 000 flere end for deres såkaldte VK-plan.

Det er baggrunden for, at det radikale venstre, trods tilbagegang ved valget, fortsætter sit arbejde i regeringen. Ved den valgte

vej har det radikale venstre sikret sig, at Danmarks nej til atomvåben fastholdes. Jeg ønsker i samme forbindelse at understrege, at der ingen aftaler er truffet med Danmark om ændringer i forholdet omkring en særlig NATO-atomordning eller i spørgsmålet om en tysk atomoprustning. Vigtigere end alt andet er vel, at den danske regering støtter alle mulige bestræbelser for internationalt forbud mod forsøg med kernevåben og en internationalt kontrolleret nedrustning.

Danmark er ikke længere en lille lukket enklave, der kan sysle med egne problemer uafhængig af verden omkring os. Vi kan ikke længere leve højt på europæiske kolonimagters sorgløse udnyttelse af Asiens og Afrikas rigdomme. Disse verdensdele overbefolkning, sult og nød, deres uafhængighedskrav, deres politiske vanskeligheder vedrører os, og det er os ikke ligegyldigt, om de orienterer sig i retning af den vestlige eller den østlige civilisation.

Det vil være nødvendigt meget hurtigt at effektivisere Danmarks indsats for hjælp til udviklingslandene. Det synes, som om man ikke rigtigt vil se den kendsgerning i øjnene, at der rent faktisk er krig i verden i dag, ikke en af dem, man lærer børnene om i skolen, men alligevel en meget betydningsfuld krig, nemlig den politiske og økonomiske kamp mellem øst og vest. Og da man ikke ønsker at se denne kendsgerning i øjnene, er det heller ikke gået op for befolkningen i vesten, at vesten er ved at tabe denne kamp, fordi vi er ved at tabe kapløbet om at vinde forståelse hos de nye, fattige lande.

For en gangs skyld kan vi i Europa ikke skyde skylden på Amerika. De største fejl begås i disse år af Europa selv. Hvor mange tænker på, at af den milliard mennesker, der siden 1945 har frigjort sig i selvstændige stater, kommer mere end halvdelen fra gamle europæiske koloniområder? Tror man, at de ligefrem elsker europæerne? Desværre tværtimod. Alligevel ser vi netop nogle af de lande, Danmark samarbejder med udenrigspolitisk, begå de største fejl. Lad os dog, om ikke andet så for vor egen skyld, tage den udenrigspolitiske opgave op at gå foran i kampen for større forståelse. Lad os søge sammen med andre små lande for at påvirke de større